НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

ЧАСОПИС КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

25 - 31 травня 2004
№ 19 (30)

www.nacija.org.ua
nacija@mail333.com

КОНГРЕС УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ СТАВ ЧЛЕНОМ АЛЬЯНСУ ЄВРОПЕЙСЬКИХ НАЦІЙ

28-30 квітня у Мілані (Італія) відбулася зустріч Союзу Європейських Націй (UEN), метою якої було обговорення аспектів розширення Європи та створення Альянсу Європейських націй (AEN). На зустрічі були присутні: Чарльз Паскуа – Президент Союзу Європейських Націй та Альянсу Європейських Націй, Крістіна Мускардіні – Президент Італійської делегації національної партії Alleanza у Європейському парламенті, Віце-Президент UEN і Генеральний Секретар AEN та депутати Європарламенту.

Конгрес Українських Націоналістів на цій зустрічі представляв голова партії, народний депутат Олексій Івченко .

Альянс Європейських Націй – це союз політичних партій Євросоюзу, що ставить перед собою такі цілі:

- розвивати тісну співпрацю між національними політичними партіями, які є членами Альянсу;
- спільно визначати політику ЄС;
- створити структуру, що сприятиме діалогу і співпраці між політичними силами країн-членів Союзу і країн, що звернулися із заявою про членство в ЄС, і третіх сторін.

Конгрес Українських Націоналістів було прийнято асоційованим членом до Альянсу, як національну політичну партію, що вірить у Європу без політичного, економічного і культурного панування певної нації, готова до співпраці на засадах гуманістичних принципів.

Конгрес Українських Націоналістів вбачає у цьому важливий крок для України на шляху до євроінтеграції.

За словами голови партії, народного депутата України Олексія Івченка, вступ Конгресу Українських Націоналістів до Альянсу Європейських Націй сприятиме виходу України на якісно новий рівень спілкування із європейською спільнотою, відкриє нові перспективи розвитку для української громадськості та плідної співпраці з ЄС.

Прийняття Конгресу Українських Націоналістів асоційованим членом AEN означає не тільки офіційне визнання партії як однієї із найбільш впливових у політичному житті країни та Європи, але й держави Україна, як такої, що гідна зайняти чільне місце у Європейському Союзі.

Прес-служба Конгресу Українських Націоналістів

ШЕВЧЕНКО Й НИНІ ЗАВАЖАЄ ВЛАДІ

"Ще раз зібрались ми до тебе, Тарасе, дякувати тобі за все, що зробив ти для нас, – за гіркі сльози, що лив ти цілий вік свій за своїх дітей. Дуже, мабуть, були вони палючі, бо схаменулась вся Україна, яка побачила їх... Нагадав ти їй про все, що колись діялось на Вкраїні:

Чия правда, чия кривда
І чиї ми діти.

Як Божий грім гримнула твоя свята пісня по всій Україні…", – так говорив Микола Костомаров над викопаною труною Тараса Шевченка на Смоленському цвинтарі в Петербурзі. На прах нашого генія чекала довга, остання дорога додому.

4

БУДЬМО ПИЛЬНИМИ!

Заява

Останнім часом у провладних засобах масової інформації з'явилися повідомлення, в яких від імені «українських націоналістів» поширюються провокаційні випади проти Віктора Ющенка, «Нашої України» та провідних українських націоналістичних організацій і їхніх лідерів. Автор цих повідомлень — маргінальна партія «ОУН в Україні», основним «досягненням» якої є входження на минулих парламентських виборах до блоку «Народний рух України за єдність» під керівництвом Богдана Бойка. Як відомо, «Рух Бойка» під час останніх виборів зазнав нищівного розгрому. Український народ належним чином оцінив цих «патріотів», визначивши їх справжнє місце на політичній карті України.

З наближенням нових виборів знову активізувалася діяльність різноманітних псевдонаціоналістичних організацій. Зокрема, їх вирізняє патологічне неприйняття української опозиції, особливо «Нашої України» та блоку Юлії Тимошенко, а також брутальні випади проти ОУН, Всеукраїнського об'єднання «Свобода», інших відомих націоналістичних організацій та партій. Впадає в око, що цим групам та їхнім провідникам щедро надається ефір регіональних та національних телерадіоканалів, шпальти газет. Це дає підстави припускати, що «ОУН в Україні» та подібні до них групи є втіленням політичного проекту, спрямованого на розбиття української опозиції та дискредитацію націоналістичного руху.

У зв'язку з цим закликаємо громадян України бути пильними і не піддаватися на провокаційні випади псевдонаціоналістичних груп та їхніх керівників.

Голова КУН
Олексій Івченко,
Голова ОУН(р)
Андрій Гайдамаха,
Голова Проводу ОУН(м)
Микола Плав'юк,
Голова ВО «Свобода»
Олег Тягнибок

ПИШЕ ГРИНЬ З ГОРБАТОГО ПОТОКУ...

Доброго здоров'я,
пане редакторе!

Мої односельці посадили картоплю і знову взялися за політику. Дуже обурені, що Буш прилітав в Ірак зустрічати новий рік, Путін - у Чечню ховати Кадирова, а наш президент не прибув у Новобогданівку гасити пожежу на складі боєприпасів. Адже тим президентам ще по одному терміну керувати, а йому залишилось півроку. Певно, береже себе, щоб не осиротити Україну. А може, має задум на третє президентство? Он колеги з ЄЕПу - Лукашенко і Назарбаєв уже оголосили, що знову будуть президентами. Щось дуже підозріло він хвалить Януковича, рейтинг якого буцімто росте ще швидше, ніж ціни на бензин, продукти і тарифи.

На утилізацію снарядів Марчук потребує 900 млн. грн., а політики в нашому селі пропонують ці гроші передати на зарплати і пенсії, а снаряди подарувати Росії, як колись крилаті ракети, стратегічні літаки та ін. "Староє, но грозноє оружіє" їй знадобиться. Он у Чечні треба, принаймні, тисячу снарядів, щоб поцілити в одного сепаратиста. А там їх знаєте скільки!

Ще за совєтів розповідав один партійний мисливець, що якийсь апаратник райкому компартії був дуже беручкий, і його завжди подавали на підвищення, але обком не пропускав, бо *щось з ним було*, коли вчився у партшколі. Так і дожив на тій самій посаді до пенсії. Вручили йому на прощання грамоту, і перший секретар, щоб ніхто не чув, питає:

- Тобі вже все одно. То скажи, нарешті, що з тобою було в партшколі?

- Та що було - украли в мене пижикову шапку.

Ото бачите: в когось украли шапку, і через те чоловік не зробив кар'єри, а інший украв шапку (до того ж, напевно, не одну), і поліз по драбині: технікум, інститут, КПРС, завбази, губернатор, прем'єр. Залишилось стати президентом держави. Мали шану злочинці за совєтів, але незрівнянно краще ведеться їм у незалежній Україні. Мабуть, тому й називають її не самостійною, а незалежною, бо влада в ній не залежить ні від народу, ні від закону, ні від честі й совісті. Казав один відомий політик, якого не повісили тільки тому, що сам наклав на себе руки: "Робіть, що хочете, - завжди знайдуться люди, які вас виправдають". І знаходяться. Одну знайшли навіть на радіо "Свобода". Казала, що буде розповідати про те, який претендент на президента насправді. Хіба для цього наймають на службу? В Україні за правду не платню отримують, а розплачуються. Хай згадає Гонгадзе, Александрова, а заодно спитає Джангірова, чому він пітніє перед телекамерами. Чи не тому, що правда з нього виходить не словами, а потом? Кум красно говорить, але кривий писок має – незалежно від висоти рейтингу хлібодавця чи платні за цю висоту.

З пошануванням
Гринь Волохатий

Шановні друзі!

З липня газета „Нація і держава" буде розповсюджуватись тільки за передплатою.

Передплачуйте на II півріччя нашу газету на поштових відділеннях України.

Передплатний індекс - 09715

Не пошкодуйте коштів – підтримайте нас. Ми підтримаємо вас. Разом здобудемо українську Україну.

Нехай Вам щастить!

НА БАРИКАДАХ

Вилучають українську книгу

13 травня ц.р. два лейтенанти міліції у цивільному, які представились оперуповноваженими Київського РВ УМВСУ м. Харкова без пред'явлення ордера провели обшук у приміщенні Харківського обласного об'єднання "Просвіта" ім. Т. Шевченка.

"Кримінал" виявили у книгозбірні — книгу "Спадщина тисячоліть. Чим українська мова багатша за інші". Цю працю одеського мовознавця Олекси Різниченка "Просвіта" видала 2003 р. накладом три тисячі примірників. Міліціонери вилучили залишки - 565 книжок і повідомили, що вони тут за заявою А. Здорового, якого у вересні 2003 р. одноголосно виключеного з членів „Просвіти" за фінансові зловживання, провокативну та руйнівну діяльність. Після видрукування книги "Спадщина тисячоліть", той вимагав від голови ХОО ВУТ проф. А. Кіндратенка знищити увесь наклад.

Харківську «Просвіту» не залишають поза увагою представники прокуратури, міліції, відділу боротьби з економічного злочинністю. Очевидно, українська просвітницька робота та українознавча література становлять велику небезпеку для теперішнього режиму.

Г. Варченко,
заст. голови ХОО ВУТ „Просвіта" ім. Т. Шевченка;
Ю. Капустіна,
відповідальний секретар

Як на Волині «публічно» підтримали кандидатуру Януковича в Президенти

Людно й гамірно було недавно біля приміщення Волинського облмуздрамтеатру. Представники політичних партій і громадських організацій Волині зібралися тут, аби висловити своє ставлення до тих непростих процесів, що відбуваються у країні. Захід, природньо, викликав професійний інтерес журналістів. Однак дорогу їм перепинили молодики в цивільному: мовляв, вхід лише за запрошеннями. Дарма було доводити, що такі їхні дії порушують низку законів про ЗМІ.

Охоронці-інкогніто діяли нахабно й безцеремонно. На збори не потрапили близько півсотні бажаючих: не пустили редактора відділу державного будівництва газети «Волинь», засновником якої є облрада, ба! — навіть головного редактора газети «Досвітня зоря», засновник - обласна державна адміністрація!..

Потім, наче насміхаючись, розіслали електронною поштою в редакції обласних газет звернення учасників зборів — «для висвітлення в ЗМІ». З-поміж іншого у ньому йдеться про те, що «деструктивні заклики опозиції зобов'язують нас виступити на захист досягнень незалежної України, з підтримкою всенародно схваленої реформи політичної системи», «хочемо заявити, що не дозволимо втягнути країну в безодню політичного хаосу та безладу!», «наполягаємо на проведенні конституційної реформи» тощо.

Як з'ясувалось, у драмтеатрі того дня обговорювали нітрохи не секретні речі: підтримка на президентських виборах єдиного кандидата від парламентської більшості Віктора Януковича.

До речі, це вже не перший випадок, коли журналістам із посвідченнями перешкоджають відвідати публічні заходи, які не передбачали отримання акредитації. Прикро, що подібне відбувається в області, де і губернатор, і його заступник — дійсні члени Національної спілки журналістів України.

Олександр ПИРОЖИК,
Волинська обл.

ЯК АНЯ „МИЛА" ВІТЮ...

Слухачі радіо „Свобода" за багато років звикли чути пристрасний голос кореспондентки цього шанованого ЗМІ Ганни Стеців-Герман. Вона рішуче піддавала критиці численні кривди українського народу, заподіяні владою, викривала брехню і несправедливість, що й дотепер панують в нашому суспільстві. Потім демократична громадськість під час переслідування радіо „Свобода" бачила пані Ганну на екрані опозиційного 5-го телеканалу. Її добре знають на Галичині, адже пані Ганна - львів'янка і колись мала репутацію людини з національно-демократичними переконаннями.

І раптом сталося диво. Ганна Стеців-Герман пішла до Віктора Януковича на посаду його прес-секретаря. Прес-секретарська робота – специфічна, вона вимагає особливої ідейної близькості між журналістом та особою, від імені якої він чи вона виступає. Днями нова „тінь" прем'єр-міністра влаштувала пресову конференцію, щоб, як вона заявила, „покласти нарешті край нападкам окремих ЗМІ" закидати болотом світлу особистість її нового патрона. Пані Ганна виступала з притаманною їй щирістю і переконаністю - є така категорія людей, що завжди щирі й переконані, - і коли кажуть одне, і коли - зовсім протилежне, і коли - „Хай живе", і коли - „Геть!"

Поодинокі „негарні" газети, на думку цієї пані, спекулюють на складній біографії прем'єр-міністра, говорять, що прем'єр сидів у тюрмі за скоєння кримінальних злочинів. Стецівь-Герман не заперечувала, що таки ж справді сидів, але ... безпідставно. За її словами, в 1967 році Януковича посадили за кримінальним звинуваченням - даремно. Мовляв, судова помилка. Але, за її ж таки словами, у 1970 р. Януковича знову саджають за звинуваченням у скоєнні кримінального злочину. І знову, за пані Стецівь-Герман, ні за що...

Якби Янукович був українським націоналістом чи дисидентом, у таке можна було б повірити, адже таку категорію громадян радянська влада могла кидати за грати по кілька разів поспіль за абсурдними звинуваченнями.

Однак він, прем'єр, дисидентом і націоналістом не був. І карали його не за політичні погляди чи діяльність, а за кримінальні злочини. Щось не дуже віриться, що радянське правосуддя двічі ні за що так кривдило хлопчика Вітю...

Ганна Стецівь-Герман під час пресової конференції чомусь вперто уникала відповіді на запитання, в яких конкретно злочинах звинувачували Януковича? Одна річ, коли людину звинувачують у намаганні відірвати Україну від «братньої» Росії, відновити незалежність Батьківщини, і зовсім інша, коли у зґвалтуванні чи пограбуванні.

Стецівь-Герман наголосила, що за часів СРСР, коли Янукович був довіреною особою космонавта Берегового на виборах до законодавчого органу, той посприяв у знятті судимостей. Відомо, що в колишньому СРСР, маючи зв'язки і знайомства на високому рівні, можна було розв'язувати будь-які особисті проблеми. Проте зовсім здивувала колишня демократична журналістка, коли заявила, що ніякого криміналу в минулому Януковича не могло бути, бо він був ... партійцем. Оце так аргумент! Значить, як комуніст, – то обов'язково морально бездоганна людина... Цікаві уявлення про комуністів має галичанка пані Ганна. А хіба мало ми бачили комуністів-злодюг, хабарників, ґвалтівників, бешкетників, п'яничок? Щось пані Стецівь-Герман почала мислити на рівні Петра Симоненка. А насамкінець ця жіночка захоплено виголосила: „Він (себто Янукович – авт.) – хороша людина!" І чим він так сподобався колишньому шефу київської редакції радіо „Свобода"? Невже радикально розв'язав якісь нагальні проблеми пані Ганни? Те, що він хороший для неї особисто, зовсім не означає, що він є хорошим для мільйонів українців?

Перший сеанс «відмивання» був не вдалим. Чекаємо на наступний.

Мирослав Плай

СПАЛИЛИ ДРУКАРНЮ, ЩО ВИДАВАЛА КНИГИ ПРО МЕДВЕДЧУКА

У місті Броди Львівської області скоєно чергову бандитсько-терористичну акцію проти видавців книги "Нарцис. Штрихи до політичного портрета Віктора Медведчука", - про це 19 травня повідомив присутніх на прес-конференції журналістів її автор Дмитро Чобіт.

За його словами, 16 травня о 4-й годині ранку невідомі злочинці через вікно вкинули у приміщення друкарні Бродівського видавництва "Просвіта" кілька каністр із запалювальною сумішшю. Вибух був настільки потужним, що розбудив людей у сусідніх будинках. Стовп вогню сягав другого поверху. Хоча на виклик швидко прибули пожежники, в приміщенні все вигоріло. Друкарні заподіяно збитків на суму понад 100 тис. грн.

Відкрити дільницю оперативної поліграфії видавництва "Просвіта", одним із ініціаторів створення якої був Д. Чобіт, планувалося найближчим часом: завершено всі підготовчі роботи, отримано відповідні дозволи. 18 травня погодження мав дати обласний відділ охорони праці - остання інстанція, після чого здійснюється державна реєстрація підприємства. На підготовчому етапі ніхто не створював бюрократичних перепон. Пожежа напередодні відкриття підприємства поставила все на свої місця - владні інституції не чинили жодних перепон для створення опозиційної поліграфічної бази - її знищили "якісь" бандити.

За фактом пожежі Бродівським райвідділом внутрішніх справ порушено кримінальну справу. Ведеться слідство.

Д. Чобіт заявив, що знищення книг у Бродах у його гаражі 26 лютого ц.р. та підпал поліграфічного підприємства є ланками одного кримінального ланцюга. На запитання - кого він особисто підозрює в організації підпалу - відповів, що крім теперішнього глави президентської адміністрації та його найближчого оточення цього зробити ніхто інший не міг.

Чобіт наголосив, що бандитсько-терористична акція у Бродах свідчить про відвертий терор проти опозиційних діячів. Йому відомо про групу колишніх офіцерів спецслужб, які виконують замовлення кількох київських олігархів. До боротьби з опозицією влада широко залучає кримінал. Все це є ознаками нового явища в суспільно-політичному житті України – фашизму.

Дмитро Чобіт та його адвокат С. Островський також розповіли присутнім про стан своїх резонансних судових справ. Наша газета (№16 від 27 квітня) повідомляла, що Апеляційний суд м. Києва задовольнив апеляцію столичної прокуратури, скасував рішення Голосіївського суду про порушення кримінальної справи щодо В. Медведчука та направив справу на розгляд Печерського суду.

За словами Д. Чобота, рішення Печерського суду, який у черговий раз відмовив за формальними ознаками у порушенні кримінальної справи, не стало для нього несподіванкою. Проте Д. Чобіт продовжує боротьбу. Тепер уже він оскаржив постанову Печерського суду.

Богдан Захаряк

ВШАНУВАЛИ МИКОЛУ МІХНОВСЬКОГО

Близько 800 полтавчан узяли участь у науково-практичній конференції „Внесок Миколи Міхновського у становлення Української держави", яку зорганізували у міському Будинку культури 23 травня, в день загибелі основоположника українського націоналізму, Конгрес Українських Націоналістів. Розпочався захід гімном українських націоналістів „Зродились ми великої години". Благословив захід настоятель Храму Святого Юрія Переможця УАПЦ о. Ігор Литвин. Привітання від голови Полтави Анатолія Кукоби зачитав його заступник Євген Зіненко, а від обласного штабу блоку „Наша Україна" - народний депутат Микола Кульчинський.

З доповіддю про життєвий шлях М. Міхновського виступив краєзнавець, історик, заслужений вчитель України О. Білоусько.

Голова Конгресу Українських Націоналістів народний депутат України Олексій Івченко розповів про ідеологічні настанови М. Міхновського та їхню актуальність на сьогоднішньому етапі боротьби за українську Україну.

Аплодисментами вітали учасники конференції виступи голови Хмельницької ОО КУН історика Олеся Вітряного, члена проводу Полтавської ОО КУН учительки історії Олесі Квачової, а також студента КНУ ім. Т. Шевченка, секретаря молодіжної референтури КУН Дем'яна Шевка.

На завершення конференції відбувся концерт, який завершився гімном „Ще не вмерла Україна".

Конгрес-інформ

У НАЦІОНАЛІСТІВ ЗНОВУ СТРІЛЯЮТЬ...

21 травня зранку біля Запорізького державного медичного університету студенти, члени обласної організації молодих націоналістів, які поширювали листівки та опозиційні до влади газети, зустріли силовий опір охорони на чолі з ректором університету Ю.П. Колесником.

Ось що розповів керівник акції Дмитро Харьков: „Конфлікт почався із охоронцем, коли студенти працювали на території ВНЗ. Він погрожував, штовхав, крутив руки. Незабаром підійшов ректор. Я пред'явив посвідчення журналіста та попросив коментарів у охорони, у відповідь охоронець почав погрожувати зброєю. В цей момент на мене буквально налетів керівник охорони, я відхилився та почав тікати. Пострілом гумової кулі мене збили з ніг... Стріляв охоронець або керівник охорони ВНЗ. Ректор університету побіг до машини та втік."

Зауважимо, що студенти діяли згідно зі ст. 34 Конституції України, яка гарантує вільне поширення інформації.

Мукачівські події створили прецедент безкарності влади навіть за кримінальні злочини. Тепер вже й адміністрація ВНЗ по всій Україні почувається настільки вільно, що агітаторам стає небезпечно для життя працювати на їхній території. Напевно, на майбутніх президентських виборах спостерігачам та членам комісій від опозиції для самозахисту треба буде видавати зброю. Може, це зупинить владну акцію „Президентське Мукачеве – 2004"?

Інформ-центр МНК

ДОСТАВНА КАРТКА - ДОРУЧЕННЯ

ПВ | місце | літер

На газету / журнал 09715 індекс видання

Нація і держава

найменування видання

Вартість: передплати 14 грн 82 коп; кількість комплектів

на 2004 рік по місяцях

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
						X	X	X	X	X	X

поштовий індекс; код вулиці

місто; село; область; район; вулиця

НЕ "БРАТСТВО", А "БОЧКА"...

Український націоналізм, теоретичний фундамент якого заклали Микола Міхновський і Дмитро Донцов, - це ідеологія, озброївшись якою український народ зможе стати справжнім господарем на своїй землі.

Це добре усвідомлюють наші національні вороги і роблять все для того, щоб народ наш залишався далеким від українського націоналізму.

Після Другої світової війни в боротьбі проти УПА московські окупанти часто вдавалися до диверсійного прийому, названого "бочкою". Загін кагебістів переодягався в українське національне вбрання, чіпляв на шапки повстанський тризуб і, розмовляючи українською мовою, проголошуючи визвольні гасла ОУН-УПА, робив рейд українськими селами. Люди вірили, що мають справу з бандерівцями. Багато хто охоче приставав до провокаторів, щоб боротися за самостійну Україну, але з того "походу" ті люди вже ніколи не поверталися: у найближчому лісі кагебісти їх розстрілювали.

На зламі 80-90-х рр. минулого століття, як тільки-но на нашому обрії засяяла зоря незалежності, провокаторська "бочка" новітнього зразка під назвою УНА-УНСО заторохтіла в Києві, в провулку Музейному.

Знаючи велику притягальну силу творів Дмитра Донцова, лідери УНА-УНСО проголосили себе прихильниками ідеології корифея українського націоналізму. На посаду голови проводу запросили сина славетного Романа Шухевича - Юрія, який охоче дав згоду очолити революційну, як йому здавалося, організацію.

Ідея творення УНСО швидко набрала неабиякого розголосу. Та невдовзі стало ясно, що УНСО творилася зовсім не для захисту інтересів українців. Від імені її проводу робилися провокаційні заяви, випускалися листівки, які в очах політично не надто грамотного населення кидали тінь на український націоналізм. Юрій Шухевич, збагнувши з ким має справу, відмовився від посади голови проводу УНА, зробивши при цьому заяву, що навіть найпідступніші московські ідеологічні диверсанти не завдали стільки шкоди українському націоналізмові, як УНА-УНСО. Відомий діяч національно-визвольного руху Василь Кук, який після загибелі Романа Шухевича очолив УПА, досить швидко розпізнав справжнє обличчя УНА-УНСО і передбачив, що ця організація має перетворитися на дрібну, шкідливу секту. Так воно й сталося: сьогодні про УНА-УНСО згадують лише з глузливою посмішкою.

А тим часом підростає нове покоління, яке, врахувавши помилки своїх попередників, хоче твердо стати на позиції українського націоналізму. Зростає популярність Конгресу Українських Націоналістів, який іде під стягом Степана Бандери. Навколо національного лідера Віктора Ющенка гуртуються справжні патріоти. Тож нині московським прихвосням дуже потрібна нова „бочка", щоб заводити на манівці нашу молодь.

І "бочка", звісно, заторохтіла, цього разу під облудною назвою „Братство". Ця організація випускає однойменну газету, взявши в руки яку, відразу переконуєшся: це та ж УНА-УНСО, лише дещо перелицьована. Для того, щоб привернути до себе увагу, водночас відтягнувши певну частину населення від справді ефективної політичної боротьби, "Братство" проголошує демагогічне гасло "боротьби з бюрократами". Пропагується також хуліганська ідейка, що треба "трішки повоювати в натовпі": наприклад, закидати якогось неугодного Москві лідера гнилими помідорами. Портрети таких "борців у натовпі" вміщено на першій шпальті тієї газети, під гаслом: "Гвозди бы делать с таких парней!"

До кампанії одурманювання юних підключаються і Отець, Син та Святий Дух, для чого проголошуються проповіді, схожі на гарячкові галюцинації дуже амбітного, та не дуже грамотного лідерчука. І все це коїться з однією метою - ослабити національно-визвольний рух, відірвавши від нього молодь, знеславивши в її очах справді патріотичні сили.

Саме тісто, з якого зліплено назву організації – „Братство", замішане на московських дріжджах: за мету ставиться не справжнє братство всіх українців, а облудне, слов'янофільського гатунку "братство" „старшого брата" з тими народами, які під отруйним гаслом "братання" мають бути асимільовані – Каїнова і Юдина робота.

Василь Заєць

ТЕАТР АБСУРДУ

Тремти, Європо!

Старенька Європа і не знає, що 2002 року вона могла б віддати богові душу за якихось два тижні. Не здогадується „бабуся" й про те, що небезпека для неї не тільки не минула, але й набула майже невідворотного характеру.

Невеличке занедбане містечко Славута, що на Хмельниччині, завдяки злочинній владі перетворилося на загрозу континентального масштабу. Епіцентром катастрофи вже завтра може стати 439-а артилерійська база Західного Оперативного командування ЗСУ. Справа в тому, що від Славутської артбази до реактора Нетішинської атомної станції – всього 7 км. Окрім цього, за 15 км від бази розташований цілий арсенал Головного ракетно-артилерійського управління. А за 1000 м розмістився комбінат „Естафета", на території якого зберігаються десятки тисяч тонн пального. До речі, два роки тому в одному з цехів Славутської артбази вже лунав вибух, який покалічив працюючих пліч-о-пліч зі смертю людей та добре налякав мешканців району. Тоді лише чудо врятувало нас. На жаль, цього не розуміють наші безголові можновладці, щодо своїх громадян їм байдуже. А ось строптивій Європі, яка не хоче брати їхню банду до свого Союзу, – вони не подарують. Артемівськ, Новобогданівка були тільки попереджувальними пострілами, сигналами великої помсти олігархів. Те, що може статися в Славуті за певних умов, буде „гідне" Чорнобиля. Отже, тремти, Європо! Братва ще не сказала свого останнього слова: „Ви нам стовп європейського кордону, небажання посунутись? А ми вам Славуту на добру згадку!"

Ігор Пиголь,
член СОУ, м. Славута

ГРУЗІЯ В НАСТУПІ

Наша антинародна влада смертельно боїться нас, громадян України, то, може, ми, нарешті, виправдаємо її побоювання?

Грузія переживає національне відродження. Минули часи, коли її шматували, створювали на її землі сепаратистські псевдодержави під опікою Кремля. Якщо націю очолює лідер-патріот, а не слуга іноземної влади, то багато проблем розв'язується доволі швидко.

Ще два тижні тому ми всі були свідками, як знахабнілий від московської підтримки диктатор сепаратистської Аджарії Аслан Абашідзе демонстративно ігнорував розпорядження президента країни, створивши на території автономної республіки феодальний режим, почав формувати власну армію, прикордонні війська - атрибути держави, піддавав репресіям членів місцевої політичної організації, що підтримувала президента Саакашвілі. Феодальні методи правління Абашідзе змушували опозицію виходити на вулиці під гаслом „Ми не хочемо жити в XVII столітті!"

Сепаратистські тенденції аджарського режиму активно підтримував мер Москви Лужков - великий приятель всіх сепаратистів на теренах незалежних держав. На початку 90-х років XX ст. Лужков був патроном кримського „президента" Мєшкова. Коли той втік з території України, Лужков надав йому квартиру в Москві. Аджарський „князь" втік також саме до Москви, де його взяли на „збереження", а літак утікача ввічливо повернули Грузії як власність грузинської держави. Напевно, й Абашідзе отримає апартаменти десь в російській столиці. Тож незабаром Лужков матиме цілу колекцію керівних сепаратистів.

Незважаючи на шантаж Москви, на провокаційні візити московського мера в Аджарію і навіть на наявність російських військових баз, Михаїл Саакашвілі оголосив ультиматум сепаратистам: або підкорення законній владі країни, або силові заходи проти них. Абашідзе та його покровителі зрозуміли, що час жартів скінчився. Було приємно дивитися на перемогу закону і справедливості, коли молодий грузинський президент особисто сів у кабіну екскаватора, що руйнував створені сепаратистами укріплення і прикордонні контрольно-пропускні пункти. Саакашвілі заявив, що ніколи більше землі єдиної Грузії не поділятимуть штучні сепаратистські кордони.

Це було справжнє свято патріотизму, сміливості, рішучого захисту національних інтересів. Маленька Грузія змусила себе поважати. А наша велика Україна буде й далі терпіти національне приниження? Шлях із цього глухого кута нам уже показували Латвія, Литва, Естонія. Нині показує Грузія. Тільки держава з патріотичною владою може претендувати на гідне місце в світі та на пристойне життя свого народу.

Наша антинародна влада смертельно боїться нас, громадян України, то, може, ми, нарешті, виправдаємо її побоювання?

Президент Саакашвілі, повернувши своїй країні Аджарію, обов'язково поверне Абхазію і Південну Осетію, бо батоно Михаїл – справжній патріот, а не якийсь там місцевий кучма...

Звичайно, Москва не випадково утримує на своїй території й колишнього шефа бунтівної автономії і колишнього начальника КДБ Грузії Ігоря Георгадзе. Це – ножі в серце Грузії. Кремль чекатиме слушного часу. Але там, де народ і влада спільно розбудовують і захищають країну, зрадники ніколи не дочекаються свого часу. Час належатиме народові, який вони зрадили.

Богдан Степовий

НАЧУВАЙМОСЯ

Уєхал цирк, а клоуни остались

65 років тому на Закарпатті в жорстоких боях проти фашистів билися студенти з Української Національної Самооборони. Йшли вони в бій під Хустом і гинули за землю своїх прадідів – Карпатську Україну.

І от сьогодні історія оборони в тому краї повторюється. У Мукачеві червоні фашисти знищили демократичні завоювання „оксамитової революції": спалили бюлетені, автомобіль кандидата в мери від „Нашої України", побили народних депутатів від опозиції. А 12 травня 2004 р. інформатори від силових структур звітують в парламенті: „Всьо харашо, прєкрасная маркіза!" Недарма силовиків з прокуратури і МВС народні обранці прозвали клоунами. Хто на що вчився в партшколах, от і маємо...

Не чужоземні орди в Мукачеві в квітні кидали парламентарів з вікон другого поверху на тротуари, а вчителів - прихильників „Нашої України" від Путивля до Карпат звільняли з роботи за їхні політичні погляди, а „свої в доску" братки з компанії Нуссера-Медведчука. І знов в обороні демократії виступили, як і 65 років тому молоді націоналісти, вони обрали мету – свободу, добробут, гідність для своїх дітей й онуків на своїй, а не на забугорній землі. Їм же знову пропонують химерні п'ять „Д", що розшифровуються як: *досі дурив дурнів дуритиму далі*.

Валентина Жмура,
м. Донецьк

Від редакції: 23 квітня 2004 р. В. Жмуру, вчителя загальноосвітньої школи №13, яка подала заяву в блок „Наша Україна", звільнено з роботи за чотири місяці до пенсії за вислугою років.

СПАСИ НАС, ГОСПОДИ, ВІД ТАКИХ „СИМВОЛІВ"!

В журналі „XXI" за березень ц. р. вміщено інформацію такого змісту: «Верка Сердючка. Почетная проводница российско-украинской железной дороги и эстрады и новый символ Украины вместе с салом, горилкой и «Кобзарем», персонаж чисто украинского разлива, чье экстремально-провокационное СВ-шоу стало самым популярным на всем постсоветском телевидении. А фразочки наподобие «Все люди, как люди, а я все хорошею» цитируются так же часто, как анекдоты про Штирлица. Пожалуй Андрей Данилко – единственная звезда в мире, которая может спокойно гулять по улице, не боясь быть узнаным».

З приводу цього злісного антиукраїнського випаду пригадую статтю видатного ідеолога українського націоналізму Степана Ленкавського „Фальшування історії України в інтересах неподільної Росії". Автор наводить приклад, як один з провідних лідерів СРСР Калінін переконував червоноармійців неросійської національності в необхідності вивчення російської мови. „Без російської мови, - говорив Калінін, - не обійдешся. Російською мовою складені наші військові статути, нею пишуться бойові накази, подаються команди. Російська мова – мова Сталіна". Отже, як іронізує Ленкавський, спочатку в армії вводять російську мову, а потім доводять, що її треба вивчати, бо нею написані статути і т.д.

Те ж саме відбувається і з іміджем Вєрки Сердюки. Засоби масової інформації, яким аж ніяк не притаманна прихильність до української національної ідеї, всіляко розкручують образ дурнуватої провідниці, а потім намагаються довести, що це витвір „чисто украинского разлива", не забуваючи при цьому згадати про сало, горілку та „Кобзар". Але ж і в цьому сучасні російські шовіністи йдуть по давно протоптаній доріжці.

У першій половині XIX ст. володарем дум багатьох росіян був критик В. Бєлінський. Часом царська цензура, як писав Пушкін, „в журнальних замислах стєсняла балагура". Цим спритно скористалися більшовики, розписавши Бєлінського як революціонера-демократа, ворога царизму, ще й до того - великого друга українського народу, з яким нібито дружив Тарас Шевченко. Задля того, щоб українці повірили в цю вигадку, за радянських часів ніколи не друкувалася певна частина того, що вийшло з-під пера критика. Але ж рукописи, як відомо, не горять. Збереглися числа журналу „Отечественные записки", де з приводу творів Гребінки та Основ'яненка Бєлінський писав: «... я зрозумів усі достоїнства борщу, сала і галушок...» Ще різкіше висловився «неістовий Віссаріон» з приводу Шевченкової поеми «Сон»: «Та здоровий розум повинен бачити у Шевченкові осла, дурня й нікчемну людину, понадто гіркого п'яницю, аматора горілки й хохлацького патріотизму»...

Як бачимо, ставити в один ряд сало, горілку і національну святиню - «Кобзар» - давняя традиція московських шовіністів. Тепер у цей ряд намагаються упхнути ще й Вєрку Сердючку як новітній символ України, не спитавши, звісно, думки самих українців.

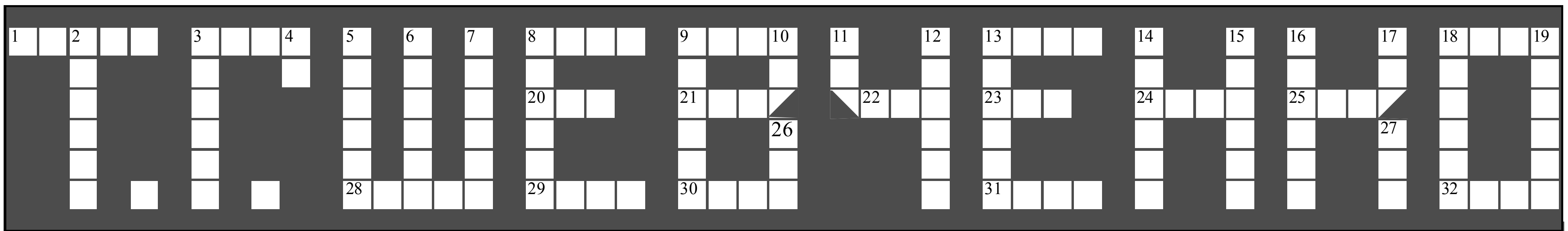
„Згадаймо не таку вже й давню нашу національну ганьбу - виступають „знамениті" на той час Штепсель і Тарапунька. Один із них (Тарапуша) навіть лауреат Державної (Сталінської) премії СРСР (1950 рік). Штепсель виступає добірною російською мовою (жодного слова не перекрутить і не спаплюжить), а Тарапунька, добре поставленим у Київському інституті театрального мистецтва „ги-ги", чеше суцільним руско-украйонським суржиком - мовними покручами, хохляцьким нарєчієм. Якщо в Тарапуші раптом промигне якесь нормальне українське слово, він його тут же розтлумачить на „общєдоступном".

Сьогодні з'являються, мов поганки після дощу, новоявлені переспівувачі Тарапуньки - Підтарапуньчики, Протарапуші, Перетарапуньки, Переплюнчики.

Один із них – мій земляк з Полтави (везе ж мені на таких землячків) – Андрій Данилко", - так писав у фейлетоні „Смердючка на сцені" Олекса Вусик з Дніпропетровська. Такі ж думки висловлювали інші провідні діячі української культури з приводу феномена Вєрки Сердючки.

Тож даремно деякі заробітчани від культури поспішають взяти участь в нібито страх популярному СВ-шоу. І марно тішить себе Андрій Данилко думкою, що він довго гулятиме невпізнаним вулицями. Скільки б не гуляв, а люди добре знають, що то за птиця.

Василь Заєць

КРОСВОРД

Горизонтально: 1. Козак-зрадник, про якого співав Перебендя. 3. Її несли гайдамаки ляхам. 8. Одне з „Подражаній" Шевченка. 9. Її просив Т.Г. Шевченко у Бога: „Коли доброї жаль, то дай злої, злої". 13. Зрадник Юлія Цезаря. 18. Так називали ляхи Коліївщину. 20. Вірш Т.Г. Шевченка. 21. „... за подушне, оступили". 22. Одиниця тяглової сили чумаків. 23. Так в народі звуть зрадника. 24. „А я за нею, та за нею, ... й прощаюся з землею". 25. Невеликий листяний лісок. 28. Ім'я запорізького гетьмана, керівника повстання 1630 р. 29. Кос - ... 30. Георг ... (1874 – 1948 рр.) - німецький славіст, дослідник і популяризатор української літератури. 31. Заповідне слово усіх пригноблених. 32. Дівоча краса.

Вертикально: 2. Ім'я дівчини, в яку був закоханий Шевченко. 3. Так народ назвав Шевченка. 4. Перша літера, яку вивчив Шевченко. 5. Відвідує могилу Т. Г. Шевченка в Каневі. 6. Основна жидівська „спеціальність" в українському селі до Коліївщини. 7. Судно, яке згадує Шевченко у вірші „Готово! Парус розпустили". 8. Ім'я дівчини, яка „недалеко коло мене плоскінь вибирала, та й почула, що я плачу. Прийшла, привітала... 9. Як звали козаки шаблю із дамаської сталі? 10. Ім'я героя поеми „Єретик". 11. Так починаються багато народних пісень. 12. „Заворожи мені, ...". 13. Учитель Т.Г. Шевченка. 14. Титульна нація однієї із сусідніх держав. 15. Він часто огортав Шевченка в засланні і на чужині. 16. Ім'я керівника повстання 1648-54 рр. проти польського панування. 17. „... не лукавили з тобою." 18. „За байрак ..., а там степ і могила". 19. Поема Т.Г. Шевченка. 26. Так Шевченко в поемі „Сон" назвав царя. 27. „Моя ти люба! ... ти друже!"

Склав кросворд ***Володимир Горбатюк***, м. Канів

ШЕВЧЕНКО Й НИНІ ЗАВАЖАЄ ВЛАДІ

Домовину покрили червоною китайкою – "заслугою козацькою", і жалобна процесія рушила через увесь Петербург до вокзалу. З Москви в Україну прах везли кіньми поштовим трактом. І скрізь проводи були багатолюдні й урочисті. У Києві навіть мертвому поетові було заборонено перебувати в центрі міста. Боялися демонстрацій, тому дозволили везти прах Шевченка тільки до віддаленої Рождественської церкви на Поштовій площі.

Студенти університету Святого Володимира (тепер він носить Кобзареве ім'я) випрягли коней і самотужки повезли домовину. Жалобна процесія час од часу спинялася, говорили промови, читали вірші. Тільки надвечір труна прибула на Поділ, у церкву Різдва Христового. Очевидці згадували: довкола було дуже багато поліції, когось арештували, когось не пускали до церкви, присутні плакали. Напруга була такою, що генерал-губернатор категорично заборонив виголошувати промови над прахом поета, поліція розганяла натовп. І все ж, незважаючи навіть на дощову погоду, зібралося кілька тисяч народу: кожен хотів попрощатися з батьком.

20 травня пароплав "Кременчук" з домовиною Шевченка прибув до Канева. На панахиду в Успенському соборі зійшлося стільки люду, "скільки, може, Канів і не бачив на своєму віку", – писав О. Кониський. По тому жалобна процесія рушила на Чернечу гору, де шанувальники поета вже викопали могилу. Г.Честахівський розповідав: "...винесли гроб, поставили на козацький віз, накрили червоною китайкою, а замість волів впрягли люд хрещений... Як рушили од церкви, то везли парубоцтво, чоловіки й наша київська громада"... До них приєдналися й дівчата: "Любі канівські дівчата везли батька України добрих верств з вісім або й усіх десять... Котрі дівчата не мали де притулитись до Кобзаревого воза... давай ламати віти і устилати дорогу Кобзареві. Покрилась Кобзарева дорога зеленими вітами, як зеленим килимом заслана"... А після похорону, згадує Г.Честахівський, "декотрі остались ночувати на Тарасовій горі, і усю ніч огнище горіло, наче гайдамацтво ночувало в лісі з свяченими".

Похорон Шевченка викликав велике занепокоєння урядовців, дворянства, поміщиків. Канівський повітовий предводитель дворянства пише листа до київського губернського предводителя: могилу поета масово відвідують як святе місце. Переляканий київський генерал-губернатор шле шифровану телеграму до шефа жандармів у Петербурзі, а київський цивільний губернатор дає наказ сотенному начальникові козаків 37 полку в м. Смілі: "Негайно прибути в м. Канев, у розпорядження начальника киевської повітової поліції". Про запобіжні засоби шеф корпусу жандармів князь В. Долгоруков доповідає цареві...

Так повертався Шевченко в Україну. Так повертається й донині. Його й тепер намагаються замовчати, а коли не можна – забалакати... Цього року Міжнародне свято "В сім'ї вольній, новій...", присвячене поверненню Кобзаря на рідну землю й соборності України, приймали Київщина та місто Севастополь (свято за традицією мандрує областями України). Суто "випадково" цього року звільнився з посади директора Шевченківського заповідника у Каневі Ігоря Ліхового, в самому музеї дуже "вчасно" розпочинать капітальний ремонт. Національна Спілка письменників України – співорганізатор державного свята – перебуває в повній облозі: теж "випадково" саме напередодні урочистостей розгорівся новий скандал, пов'язаний з безпрецедентним протистоянням влади й письменницької організації: у Спілці не працюють телефони, заблоковано рахунки, не надходить пошта. Як організовувати масштабне міжнародне свято? Літераторам з інших держав довелося облаштовуватися в столиці за свій рахунок, трохи допомогли врятувати ситуацію хіба що кошти, зібрані в останній момент депутатами "Нашої України"...

Але свято, звісно ж, відбулося – куди нам без Шевченка? 22 травня на могилі Кобзаря у Каневі палко промовляли владні посадовці (втім, традиційно без Гаранта), а слова лідерів національно-патріотичних сил залишились за кадром продажних телеканалів – така, знаєте, (о)брізана реальність... У Каневі були всі керівники опозиції: Віктор Ющенко, Олексій Івченко та інші, тому в самій столиці відзначення відбулося камерно. Вранці відправили панахиду у відбудованій церкві Різдва Христового, де 143 роки тому стояла домовина з прахом Тараса Шевченка (напередодні тут відкрили меморіальну дошку пам'яті поета). Вогонь із церкви урочисто понесли крутим схилом угору, до центрального пам'ятника Кобзареві навпроти університету його імені. Там під прапорами КУН, УНП, УРП "Собор" провели мітинг. До нечисленної, на жаль, громади зверталися представники партій, "Просвіти" та НСПУ, а поруч співав хор "Гомін"... На лавочках спокійно спілкувалася молодь, ніби нічого й не відбувається. А над усім тим сумно схилив голову Кобзар. Згадалися слова великої Ліни Костенко: "Тарас гранітний дивиться сувoро: а ви гартуйте ваші голоси!"

...В той самий час у Національному музеї Тараса Шевченка в жалобній кімнаті відбувалася панахида, а після неї – прекрасний концерт студентського фольклорного ансамблю Рівненського державного гуманітарного університету "Горина" (керівники – Людмила та Сергій Вострікови). Віршами та піснями цієї молоді, здавалося, промовляє сам Тарас, – не полишало дивне й тривожне відчуття незримої Присутності...

"Через Шевченка наш народ отримав право на безсмертя, – наголосив Борис Олійник. – Зверніть увагу, як нині приглушено відзначають його пам'ять. Шевченко ніколи не був повністю виданий ні за царя, ні за Леніна, Сталіна, Хрущова, Горбачова, та й тепер... Він завжди заважає владі, бо завжди сучасний"...

Марія Косовська

Відповіді: **Горизонтально:** 1. Чалий. 3. Кара. 8. Осії. 9. Доля. 13. Брут. 18. Бунт. 20. Сон. 21. Мов. 22. Віл. 23. Юда. 24. Лечу. 25. Гай. 28. Тарас. 29. Арал. 30. Адам. 31. Воля. 32. Коса. **Вертикально:** 2. Ликера. 3. Кобзар. 4. Аз. 5. Турист. 6. Шинкар. 7. Баркас. 8. Оксана. 9. Домаха. 10. Ян. 11. Ой. 12. Волхве. 13. Брюлов. 14. Поляки. 15. Смуток. 16. Богдан. 17. Ми. 18. Байрак. 19. Тризна. 26. Сам. 27. Мій.

Багато років тому, після довгих зволікань, царський уряд Росії дозволив українським патріотам виконати останню волю Тараса Шевченка - поховати його в Україні, над Дніпром, щоб хоч по смерті поетові було видно і Дніпро і кручі, було видно, було чути, як реве ревучий і як понесе в синє море кров ворожу.

З того часу Тарасову могилу біля Канева відвідували рік-у-рік багато українських патріотів, щоб поклонитися святому праху Великого Кобзаря, не злим, тихим словом згадати геніального співця Матері-України.

ДОСТОЙНО ВШАНУЙМО ПАМ'ЯТЬ ВЕЛИКОГО КОБЗАРЯ

Там, на Чернечій горі, постала у 1891 році перша новітня українська націоналістична організація, яка ставила собі за завдання підготовку і проведення української національної революції проти чужинецьких загарбників – „Братство Тарасівців" на чолі з переконаним самостійником Миколою Міхновським, для якого Тарас Шевченко був найавторитетнішим вчителем, пророком національного воскресіння. Але не тільки для нього і його товаришів. Цілі покоління націоналістів зросли на творчості Тараса Шевченка і черпали з його творів безмежну любов до України, рідного народу і гартували серця в ненависті до ворогів. Недарма один з видатних членів ОУН Дмитро Мирон (Орлик) писав: „Т.Шевченко є найкращим і найповнішим виразником глибин українського національного духу, національної волі та ідеї. Шевченко таврує і засуджує „лакеїв з кокардою на лобі", „овечі натури", „грязь Москви і варшавське сміття". Сам Шевченко своїм життям є втіленням нової людини, людини чину, ідеї і боротьби. В духовності і творчості Шевченка бачимо елементи прометейства, фаустівства і дантейства і незнищиму силу народної стихії... Шевченко дає повне розуміння нації як духовно-ідейної спільноти *„живих, мертвих і ненароджених"*, об'єднаної в одну сім'ю вольну, нову. Шевченко дає не лише ідею нації, державності, але також ідею української соціальності: „України без холопа і без пана". Шевченко висуває потребу сильних індивідуальностей та сильних провідників (І. Підкова, Гамалія, Гонта, Іван з «Великого льоху», Іван Гус) - *„Коли діждемось Вашингтона з новим і праведним законом"*. Титан України дає нові основи національно-державницького світогляду, що виростає з національного духу й традиції, а не з чужого поля, та опирається на глибоку любов до України і її народу: *„Свою Україну любіть – любіть її во время люте..."* чином, а не словами. Тому бойовим гаслом сурми кличе: *„Вставайте, кайдани порвіте!"*. Шевченко приносить нові засади й вартості національної моралі. У «Великому льосі» душі караються й по смерті за те, що сприяли і усміхались до ворогів України, часом і несвідомо. Суворий закон революції наказує Ґонті не пощадити навіть власних дітей: *„Не я вбиваю, а присяга"*. Шевченко закликає поклонятися *„Богові одному, правді на землі"*, своїй ідеї, а не кумирам - царям, чужим богам. Український народ звертається до духовності й творчості Тараса Шевченка і вважає його батьком своїм і вождем".

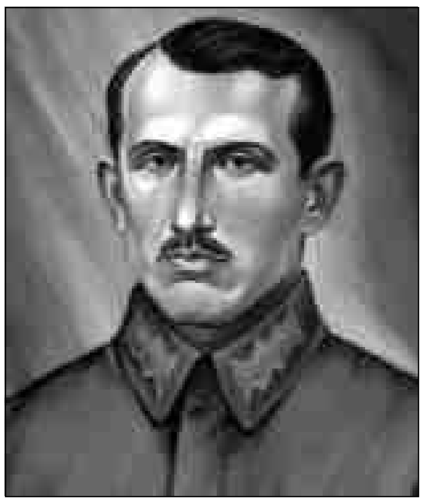
У цьому році ми відзначили 190-ліття з Дня народження Тараса Шевченка. Все було як завжди: урочисті збори, концерти, покладання квітів до пам'ятників. Але найвеличніший пам'ятник Шевченкові можна збудувати лише у людських серцях, коли твори його будуть всіма українцями прочитані, осмислені і закарбуються в пам'яті назавжди.

Тому треба посилити вивчення творчості Т. Шевченка в школах. Зараз його твори вкраплені в загальний курс української літератури і в силу цього не можуть виконати своєї пізнавальної і громадянської функції. І вчителі, й учні не знають творів Т. Шевченка напам'ять, за винятком окремих уривків. На цьому тлі високі слова з не менш високих трибун є не більше, як демагогією.

Твори Т. Шевченка – це не „домашнє чтиво". Особливо, коли вдома книг взагалі не читають, а дивляться „Бєдную Настю" вперемішку з рекламою памперсів і снікерсів. Ґрунтовне знання творів Т. Шевченка має дати школа. Через те справжнім вшануванням 190-літнього ювілею Тараса Шевченка буде прийняття ВР України відповідного Закону про введення у старших класах загальноосвітніх шкіл предмета "Шевченкознавство" в обсязі, достатньому для вивчення бодай частини його найвидатніших творів напам'ять.

Сергій Коваленко

НА ВІЧНУ ПАМ'ЯТЬ ЄВГЕНУ КОНОВАЛЬЦЮ

23 травня минула 66-а річниця трагічної загибелі видатного українського політичного і воєнного діяча Євгена Коновальця – вождя Організації Українських Націоналістів.

Євген Коновалець був непересічною особистістю. Він, як командир корпусу Січових Стрільців, а потім – шеф підпільної Української Військової Організації належав до тієї нечисленної когорти керівників українського визвольного руху, в яких гармонійно поєднувались політична інтуїція, дипломатичний хист, енергія та активність.

Своєю настановою та діями полковник вказав єдино правильний шлях до здобуття українцями власної політичної мети: боротися безпосередньо проти кожного окупанта, боротися всіма засобами, до збройних включно, а не забалакувати українську справу у дешевих кав'ярнях. Він знав і переконував у тому своїх друзів, що на безкорисливу поміч ззовні українському визвольному рухові розраховувати не доводиться.

Вождь ОУН не перебільшував значення підпільної роботи і намагався органічно пов'язати її з широкою політичною акцією. Під його керівництвом ОУН стала могутнім міжнародним чинником, який активно впливав на перебіг подій у Центральній і Східній Європі.

Перебуваючи далеко від рідної України, Євген Коновалець ніколи не забував про мільйони своїх земляків над Дніпром, які опинилися під російською окупацією. Він докладав титанічних зусиль задля поширення діяльності ОУН на східноукраїнських землях. Визволення всієї України від чужинецьких загарбників і відновлення Української Самостійної Соборної Держави з центром у золотоверхому Києві – було метою його короткого, але яскравого життя. До тієї мети він твердо й рішуче йшов - до останнього кроку. Це засвідчує „Повідомлення Проводу ОУН про смерть Провідника":

„Дня 23 травня 1938 року згинув на вулиці голландського міста Роттердама від пекельної машини московського чекіста Вождь Євген Коновалець. Згинув у розцвіті життя, повний енергії, в розгарі боротьби за Україну...

Москва знала, кого вбити. Москва розуміла, що Євген Коновалець - це Україна, а Україна – це Євген Коновалець. Але помиляється ворог, коли думає, що вбив Ідею, вбиваючи її найбільшого Поборника!

Український Народе!

Євген Коновалець – Вождь Організації Українських Націоналістів боровся за Самостійну Соборну Українську Державу. Євгена Коновальця породив біль катованої України, її невмируща воля боротьби й перемоги.

Вождь остане для Тебе, Український Народе, вічним дороговказом у боротьбі за Визволення. Ідея Українського Націоналізму, яку він заступав, остане для тебе найбільшими святощами і повсякчасним зовом до чину. Дух вождя витатиме над нами й над тими, що прийдуть по нас, і ім'я Його згадуватиме по віки - вічні Україна – нині ще поневолена, але вже завтра вільна й могутня!

Український Народе!

Організація Українських Націоналістів кличе Тебе над святою Могилою Вождя Євгена Коновальця заприсягнути криваву помсту ворогам! Кличе Тебе боротися до загину за Ідею, за яку Він геройчно загинув! Ставай на фронт Української Національної Революції під проводом ОУН!

Віднині знатимеш, Український Народе, тільки один Прапор – Прапор, освячений кров'ю Твойого найкращого сина: Євгена Коновальця. Об'єднайся, Український Народе, біля цього святого прапора. Організація Українських Націоналістів прирікає Тобі не похилити його ніколи й ніколи його не сплямити!

Ворог, що вбив Євгена Коновальця, заплатити мусить Тобі, Український Народе, морем крові...

З ім'ям Євгена Коновальця – на бій і перемогу! Україна скоро вже вибудує Йому найкращий Пам'ятник, якого вождь міг собі бажати: Самостійну Соборну Державу!

Організація Українських Націоналістів"

Добігає кінця травень – місяць пам'яті наших героїв. Місяць нашої скорботи, але не розпуки. „Нехай із попелу полеглих зродиться прийдешній месник!" – мовили древні. Попіл з жертовника української свободи завжди стоголосим дзвоном відгукуватиметься в наших серцях.

Для нас, українських націоналістів початку другого тисячоліття, героїчний чин побратимів є дороговказом у боротьбі за волю і щастя українського народу, прикладом, як треба жити, воювати і вмирати. У них слово не розходилося з ділом. Дай же, Боже, і нам сил сповнити свою місію чесно й гідно до кінця.

Дмитро Грицай

ПОЛЯГЛИ ЗА УКРАЇНУ

15 травня 1943 р. центральною вулицею села Бечаль, що на Костопільщині, людською рікою повільно рухалася жалобна процесія. Попереду за козацьким звичаєм в одностроях УПА три юнаки вели за вуздечку трьох скакових коней. За хоругвами разом з церковним хором ішов священик місцевого храму Микола Теодорович, а далі в одностроях крокувала сотня українських повстанців, чота з якої несла на своїх плечах три труни, вкритих жовто-блакитними стягами.

Так ховали трьох видатних командирів, які створювали на Волині легендарну УПА - підполковника Василя Івахіва - псевдо "Йосип Сонар", "Сом", поручника Юліана Ковальського - псевдо "Джин" та чотового Семена Снятецького - псевдо "Рулящий".

Василь Івахів родом із с. Подусільної Перемишлянського району Львівської області, вперше з'явився на теренах Волині на початку січня 1943 р. За дорученням Центрального проводу він приїхав на Костопільщину з інспекцією теренової мережі ОУН. Вже на першій організаційній нараді привернув увагу діловитістю, розумінням політичної ситуації у краї. Спокійний, впевнений, по-військовому підтягнутий, він відразу викликав повагу місцевих членів ОУН. У перші місяці розбудови УПА на Волині він виконував роль шефа головного штабу Клима Савура.

Достеменно відомо, що В. Івахів особисто брав участь у бою з радянсько-польськими диверсійними загонами НКВД біля села Кричильськ.

У лютому 1943 р. В. Івахів приїхав на Волинь вдруге. Був приємно вражений, коли його запросили прийняти військовий парад вже добре вишколених та озброєних автоматичною зброєю трьох куренів перших командирів УПА - "Яреми", "Гострого" та "Наливайка". Як військовик, "Йосип Сонар" був у захопленні від їхнього вишколу.

Саме у той час на Рівненщині відбулася важлива з політичної точки зору подія - налагоджено відносини з УПА на чолі з отаманом "Бульбою". Клим Савур мав переговори з "Бульбою". В. Івахів гаряче підтримав таку позицію. Окрім того, він виявив бажання особисто зустрітися з Іваном Мітрингою, своїм давнім колегою, який був радником Боровця-"Бульби" з політичних питань. Така зустріч відбулася 9 березня 1943 р. в селі Золотолин на Костопільщині, в оселі священика М. Жильчука. Представниками на переговорах з боку ОУН(р) були: "Йосип Сонар" (В. Івахів), "Клим Савур" (Д. Клячківський), "Дубовий" (І. Литвинчук) та "Омелько" (Р. Петренко). Від отамана Боровця, що представляв Збройні сили та Військову референтуру уряду УНР, - вже згадуваний політреферент Мітринга та ще двоє, на жаль, невідомих діячів УПА - офіцерів Петлюри. Обидві сторони домовилися про остаточні терміни завершення переговорів щодо об'єднання.

Але невдовзі сталося невідворотне. 13 травня 1943 р. В. Івахів зі своїми побратимами Ю. Ковальським та С. Снятецьким у супроводі невеличкої охорони вирушили підпільною лінією зв'язку на північний захід і в районі села Чорниж, що біля Колок, несподівано наштовхнулися на німецьку засідку. В бою з переважаючими силами ворога загинули смертю героїв дев'ятеро вояків УПА, у т.ч. В. Івахів. Як з'ясувалося пізніше, інформацію німцям надав місцевий польський шовініст.

Пам'ять про Василя Івахіва український народ оспівав у найвідомішій повстанській пісні "Десь там, далеко на Волині, створилась Армія УПА", яку написав молодий повстанець Микола Галичко - "Чорногора" (тепер його знають як отця Василя Прийму).

Ось ця пісня:

Гей, на Півночі Волині
Зродилась Армія УПА,
Щоби воскресла Україна
І завітала свобода.
Про контингенти там не знають,
Живуть там люди, мов в раю,
Бо за цю волю, за свободу
Волинь пролляла кров свою.
Горіли села і містечка,
Борці боролись ніч і день.
В перших рядах борців героїв
Упав Івахів друг Василь.
Він впав, як лицар України,
На Полі слави, як борець.
Ціле життя страждав по тюрмах,
Геройська смерть сплела вінець.
Прощай, герою України,
Прощай, наш друже дорогий,
Твої діла нам незабутні,
А твій наказ для нас святий.
Сестра його рідненька плаче,
Щодня виходить за село,
Чи не приїхав брат додому,
Чи не побачить ще його.
Не плач, сестричко, не журися,
Поглянь у синю далечінь.
Твій брат умер, та жити буде
В піснях майбутніх поколінь.
Ми вище прапор підіймемо,
Тризуб повернем до чола
І крикнем: Слава Україні!
Так, щоб здригнулася Москва.

Це були перші жертви серед організаторів та командирів новостворених відділів УПА, що загинули в боротьбі за Самостійну Українську Державу.

Імена В. Івахіва, Ю. Ковальського та С. Снятецького - навічно в галереї пам'яті та бойової слави Української Повстанської Армії.

ХРОНІКА

Вболіваємо за п'ятиборців

З 28 травня по 2 червня у Москві проходитиме чемпіонат світу з сучасного п'ятиборства. Дев'ять кращих спортсменів будуть відстоювати право брати участь в Олімпійських іграх. Від України це право виборюватимуть у Москві шанувальники нашого часопису представники Львівської школи сучасного п'ятиборства - володар Кубка світу 2000 р. мсмк Вадим Ткачук та призер першості світу і Європи серед юніорів мсмк Євген Боркін, а також київський динамівець, призер першості світу і Європи Віктор Мазюк. Наш кореспондент зустрівся з хлопцями та їхнім тренером Олегом Фіолковичем під час тренування.

Успіхів Вам, друзі. Нація і держава вболіває за вас!

Конгрес-інформ

Гран-прі у націоналістки

З 18 по 21 травня у Києві проходив IV Всеукраїнський фестиваль студентської творчості "Весняна хвиля". Гран-прі фестивалю завоювала член Тернопільської молодіжної референтури Конгресу студентка Тернопільського комерційного інституту Ольга Маліщук. Її вірші "О, Україно, нелегкий твій шлях" та "Заповіт душі" отримали найвищу оцінку журі. Ми щиро вітаємо нашу молоду соратницю! Незабаром у Тернопільському видавництві "Лідер", завдяки спонсорству ректора інституту Василя Мартинюка, з'явиться на світ і перша збірка поезій Ольги "Подих самотнього серця".

Конгрес-інформ

Влада вигнала освітян і науковців на вулицю

15 травня у Дніпропетровську „Наша Україна" планувала провести форум „Освіта і наука – стратегічний резерв України". До участі у заході запросили понад 450 освітян та науковців зі східних регіонів, народних депутатів. За 16 годин до початку форуму організаторів повідомили про відмову в оренді залу. Обласна організація профспілок, якій належить приміщення, таке рішення мотивувала тим, що вона поза політикою. Організатори форуму вважають, що зміна позиції власників залу є наслідком вказівки голови Дніпропетровської облдержадміністрації В. Яцуби та новим варіантом донецько-мукачівської методики влади в боротьбі проти опозиції.

Форум таки відбувся – просто неба. Його учасники прийняли звернення, в якому засудили цинічні дії сьогоднішніх можновладців та закликали освітян і науковців, всю українську інтелігенцію обрати у жовтні 2004 р. владу, для якої проблеми науки і освіти стануть реальними пріоритетами, основою соціального розвитку.

Прес-служба Дніпропетровської ОО КУН

Вишкіл молодіжної референтури

1-3 травня біля Тараканівської фортеці розбили свої намети і провели навчально-тренувальні збори 18-20-річні юнаки із молодіжної референтури КУН Рівненської області. Вони вчилися виживати в умовах, наближених до екстремальних. Провели змагання з кросу, орієнтування в лісі, долання перешкод тощо. Спробували козацький куліш, який самі ж і приготували. За 2 дні навчилися ставити намети, розводити багаття з одного сірника, нести варту. А головне, відчули себе господарями на своїй землі і приналежними до Української нації, до захисту якої й готувалися.

Прес-служба Рівненської ОО КУН

Обрано новий провід

• Сумської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів. Головою організації став Борис Манжела, який також є лідером сумських просвітян. Його заступником обрано лікаря-хірурга обласної лікарні Володимира Мадяра. Головою секретаріату став Олексій Дубовик. У роботі звітно-виборних зборів сумських націоналістів взяв участь заступник голови Конгресу Володимир Борейчук.

• Полтавську обласну організацію Конгресу очолив підприємець Анатолій Царенко. Його заступниками обрано Михайла Оверченка і Віталія Лихо. Головою секретаріату працюватиме Олеся Квачова.

Конгрес-інформ

ЗНОВУ КРАЇНА РАД?

— А що я буду мати за свій пай?
— Зараз продемонструю.

Обґрунтовується утворення держбюджетним коштом інституту сільгоспдорадників, інакше кажучи, "дорадчої служби", завдяки якій сільські нероби, яким в умовах нового господарювання на землі вже немає місця, отримають "нові робочі місця". Згадаймо, як у такий же спосіб було утворено "соціальну службу України" або інститут "допомоги молоді". У тому "молодіжному центрі" прилаштувалися працювати родичі районних апаратників передпенсійного та пенсійного віку. Багато вони допомогли нашій молоді? Так само *буде* і з "дорадчою службою" на селі. Крім того вона сяде на наш бюджет. А так ми не домовлялись, коли вимагали нових форм господарювання на селі! У нас і без того 38% ВВП перерозподіляється через бюджет, коли має бути не більше як 20-25%.

Поява того дива – „дорадчої служби" обґрунтовується відсутністю інформації на селі. Панове й товариші, сьогодні вже є все: періодичні спецвидання, мобільний зв'язок, Інтернет, державна інформслужба та бізнесдовідка, державні райуправи АПК, сільради та несусвітна кількість чиновників всіх мастей. Яких ще "дорадників" треба?

Якщо і треба щось нове утворювати на селі, то це давно відоме старе - кооперативи, кредитні спілки, земельні банки. Світ про це давно знає.

На початку реформування сільськогосподарських відносин часів УНР урядовці на чолі з міністром Туган-Барановським розробили теорію та практику кооперативного руху. Їхніми набутками скористалося багато країн світу.

Тільки українське суспільство досі зневажає кооперацію. І знає лише її збочений вигляд - радянську споживчу кооперацію. Проте й вона не розвивається сьогодні на селі. І батьки недоношеного інституту "сільгоспдорадників" чомусь не засукують рукави у її розбудові.

За виробничу кооперацію - основу буття людини на селі в наших умовах, й казати нічого! Де ви бачили, щоб новонароджені власники землі об'єднували свої гроші, зусилля та землі у виробничі або переробні кооперативи? От тут би й розгорнутися "дорадникам"! Не радити дурниці приватним землевласникам, а самим, своїм коштом, почати виготовляти, переробляти, торгувати, зберігати, обслуговувати. Тому не треба нас дурити і "дорадників" нам не треба! А незадіяним на селі завжди знайдеться робота: збирати у сезон врожаї, розбудовувати сільські громади, їхню інфраструктуру: млини, крамниці, шляхи сполучення, штучні озера для розведення риби, установи для відпочинку й культури тощо. Зрештою, нехай краще вони стануть британськими лендлордами, ніж "дорадниками".

Ще апостоли "дорадників" закидають нам, що немає на радіо, у пресі та телебаченні наукових та інформаційних програм. Якщо Довнич на українському радіо за бюджетні гроші не робить тих програм тепер, то він не зробить їх і потім. Не хочете працювати - йдіть копати землю на село, чистити канали та пасти корів, ціна такої праці зараз 7 грн. на день. Мало? А так ми продукуємо...

М. Харків

ІЗ ПОШТОВОЇ СКРИНЬКИ

Нинішня ситуація в Україні аж надто добре відома далеко за її межами. Я живу в Канаді і уважно слідкую за розвитком подій у моїй Батьківщині-Україні, радію її успіхам, глибоко переживаю її невдачі, щороку обов'язково відвідую Україну і вважаю себе активним членом української нації. Прикро, що після 12-ти років незалежності наш народ і далі перебуває в глибокій суспільно-політичній і економічній кризі. Мені сама криза і її причини дуже помітні, бо маю змогу порівнювати стан справ в Україні і Канаді.

Триває звуження сфери використання державної української мови. Її висміює не лише дружина президента Людмила Кучма, даючи негідний приклад іншим, а й такі посадові особи, як М. Азаров. Корупція, хабарництво, брак об'єктивного правосуддя, вільного слова, вбивства і не розкриття злочинів, інсинуації, до яких вдаються можновладці, засвідчують, що Україною правлять одверті вороги українського народу – руйнівники основ національного патріотизму.

Як віра без діла мертва, так ідейність без конкретної дії є облудною позою. Як ми можемо надіятись на Божу допомогу, коли самі собі не хочемо допомогти. Коли б сьогодні встав Тарас Шевченко, він повторив би свої слова:

«Доборолась Україна
До самого краю.
Гірше ляха свої діти
Її розпинають».

Час виборів – це пора поглянути на пройдене і пора звести порахунки з тими, хто нас пхає в провалля. Сподіваюся, що громадяни України не лише візьмуть участь у президентських виборах, а й, найголовніше, віддадуть свої голоси за людину чесну, патріотичну, яка дбатиме за добро громадян, а не за власну кишеню. Аналізуючи всіх провідних діячів України, прихожу до висновку, зрештою, це підтверджують і соціологічні опитування, гідним бути президентом держави є Віктор Ющенко. І я звертаюся до Вас, рідні брати і сестри, до всіх громадян України із закликом - віддати свої голоси за цю людину, бо В. Ющенко – це наш порятунок.

Ярослав Стех,
м. Торонто, Канада

Ми обурені „Переяславською зрадою - 2", організованою клікою яничар-перевертнів Симоненка-Медведчука!

Схаменіться, юди! Мільйони українців віддали свої життя за незалежність. А ми поступаємося суверенітетом, владою, честю, гідністю заради сумнівних економічних вигод.

Європейський вибір України відбувся тільки на словах, триває зачистка Уряду від патріотів. Бандити із зони, що керують нами, есдекізують державний апарат.

Хай згинуть зрадники України, що тепер при владі. Невже треба нових Ґонт на сучасних іуд, каїнів, пушкарів?!

Хай живуть Ющенко і Юля!

Студенти-журналісти різних курсів, Київ

Ваша газета – цікава, хоч деколи надто категорична... Понад усе – намагайтесь українців об'єднувати! Будьте готові і самі об'єднатися з іншими однодумцями. Сто партій чи фракцій ніколи нічого не виграють...

Хоч я і є націоналістом, але ніяким „івцем не був", бо вони один одного поборюють, замість того, щоб змагати ворогів українського народу.

У той час, коли президент Кучма святкував закінчення „року Росії в Україні" разом з Путіним, (і це після 350-ти річного нищення українського народу тією ж Росією) – національно-демократичні сили лише спостерігали. Добре було б, щоб націоналісти стали більш агресивними і впевненими. Щоб перемогти, кожна акція зла має отримати реакцію рівну, а то й сильнішу, з боку добра! Бездіяльність непростима.

Кучма на всі головні державні пости ставить своїх людей, які руйнують Україну і використовують ЗМІ для компрометації і очорнювання всіх тих, хто їхні дії не схвалює.

А провідник опозиції отримує мінімальну підтримку від діаспори і навіть від місцевого населення, а особливо в південно-східних областях України, де комуністичноросійська пропаганда панує безкарно.

Наближається час вирішальних виборів. Будьмо готові до них. Щоб виграти – треба йти в наступ! Я бажаю Віктору Ющенку віри й надії на успіх в наступних президентських виборах в Україні.

Микола Латишко,
Торонто, Канада

Змушена звернутись до вас за порадою, бо наше безглузде законодавство загнало в глухий кут безліч селян. Сільською радою мені виділено ділянку для спорудження житлового будинку. Непорозуміння розпочалися, коли справа дійшла до оформлення державного акту, за яким я повинна була отримати згоду від усіх сусідів, ділянки яких межують з моєю. Справа в тому, що я своїх сусідів ніколи не бачила, і не знаю - хто вони і звідки і яким чином отримали ділянки в нашому селі. Знайти тих так званих сусідів я не можу, бо деякі взагалі не мешкають у нашому селі, а від тих, кого відшукала, отримала таке: "Я тебє нічєво нє подпішу, нє хачу". І оце мені на моїй землі заявляє таке якась прийшла зайда. Хто вигадав такий закон? Окупанти та їхні лакеї. А де закон, який би захищав нас, простих селян.

Ганна Г.,
Одеська обл.

ПРО КОНСТИТУЦІЮ, "БРАТЕРСТВО" І ГІПЕРШОВІНІЗМ

На днях гортав український бестселер – Конституцію. Здається, наша влада таки зуміла розрекламувати хоч одну книжку українською мовою. Є у ній дві цікаві статті: ст. 24 - про рівність конституційних прав і свобод та рівність перед законом усіх громадян, незалежно від кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, етнічного та соціального походження тощо і ст. 10 про те, що державною мовою в Україні є українська мова. А згадав я про ці статті у зв'язку з приїздом академічного історика Толочка і про неакадемічну ахінею, яку я вичитав на сайті партії, яку він представляє, а також у зв'язку із запланованим збором слов'ян у Запоріжжі, який серед електорату уже отримав назву "Біловезька пуща - 2". "Пуща", бо очікується приїзд трьох президентів (зрозуміло, яких). Дякувати якомусь добродієві, що повісив на істфаці партійний реліз, де було вказано інтернетадресу новітніх "собіратєлей зємєль рускіх". Матеріали сайту мене вразили і здивували. Виявляється, націоналізм може бути не лише українським (пам'ятаємо, що він "винен" ледь не в усіх гріхах людства), а й слов'янським. Але чим глибше я вчитувався у матеріали сайту, тим більше відчувався душок російського гіпершовінізму. Отже, що ж воно за нова партія така?

Політична партія "Слов'янський народно–патріотичний союз" (СНПС) налічує 429 зареєстрованих структурних одиниць із загальною чисельністю понад 10 тисяч членів, має свій друкований орган "Слов'янські вісті". Мета партії дуже "патріотична" – цитую реліз: "Об'єднувати слов'ян, стимулюючи побудову сильної України з соціально захищеним населенням." Ов-ва! Всі зрозуміли? Лише слов'яни зможуть побудувати сильну Україну! А представники інших національностей, які інтегрують гроші в українську економіку і створюють робочі місця для слов'ян, не можуть бути причетними до побудови сильної України?

Далі крутіше. Читаючи статтю П. Толочка у "Кієвском Тєлєграфе" я взагалі „прозрів". Виявляється, увесь курс історії вищої школи - рідкісна, перепрошую, фігня. Його треба переписати, а професорсько-викладацький апарат гнати в шию від студентів. Чому? Вони ж, викладачі, не знають елементарних речей з історії України. „Найавторитетніший історик усіх часів і народів" безкомпромісно заявив: "Будем честны перед собой и признаем, что церковные манипуляции в прошлом и настоящем фактически привели к образованию двух украинских народов: западноукраинского, исповедующего католицизм (греко-католицизм), и восточноукраинского, придерживающегося православия". А ви кажете про якусь соборність, що не має різниці між Західною і Східною Україною. Толочко знає краще. Коли він писав оцю ахінею, то, певне, мав на увазі, що в Україні не лише неправильні історики, але й неправильна Конституція. Можливо, саме він і підказав нашому гаранту змінити „неправильну" Конституцію?

Обурює також факт проведення шовіністичного збіговиська саме у нашому місті. Достеменно відомо, що наш край є дуже строкатим в етнічному відношенні. Ми живемо у середовищі, насиченому людьми різних національностей. І всіх це влаштовує. Бо не має значення, яка кров тече у жилах людини. Головне, як людина сприймає ідею незалежності України. А якщо користуватися принципом новоствореної партії Толочка, людям, які не є росіянами, українцями чи білорусами, нічого робити на нашій землі... Чи не гіпершовінізм?! Ми, українські націоналісти, рішуче виступаємо проти будь-яких спроб розділити Україну. І не суттєво, за яким принципом це робиться. Україна - цілісна соборна держава, громадяни якої, не зважаючи на національну приналежність, будують її, як потужну силу у сучасному геополітичному просторі.

Зараз багато хто говорить про європейський вибір України. Вважається мені, що поки у державі головну роль відіграють погляди таких людей, як Толочко, - про Європу можна й не згадувати. Бо за таких умов на нас чекає Азіопа чи інша ...опа. Але вирішувати нам, громадянам України, а не купці гіпертрофованих слов'янських імпершовіністів.

Орест Вовк,
член КУН, м. Запоріжжя

Любов вертає і з того світу

ПРИТЧА

Було в мами дві доні – красуні-розумниці і два сини – працьовиті, завзяті. Виростила вона їх одна при не дуже дбайливому татові, який лиш керував гаслами і безжалісно карав за непослух. Виховала, голублячи, як змогла, навчила рідної мови, дала освіту і пустила у світ.

І ось занедужала тяжко-тяжко і злягла. І тоді одна з доньок зажурилась дуже-дуже, роздумалась, що мама старенька, то чи поможе їй те, що вона буде біля неї, та ж і похорон прийдеться зробити пишний, бо ж заробила матуся на нього, ну і самій гарно виглядати на ньому, щоб люди не казали, що от бідноту пустила в світ. І лишила вона свою матусю та й свої діти і виїхала на працю далеко-далеко, сумуючи й плачучи.

А друга доня, не довго вагалась, не довго плакала, а залишила свою улюблену працю, коханого чоловіка, зібрала своїх і сестриних дітей і примчала до тяжко хворої матусі, щоб доглянути, допомогти рідненькій вибратись з тієї біди. І сама не дуже ситно їла, але дітям і матусі віддавала все найкраще.

Один із синів сумно прийняв цю звістку, закотив рукави і взявся за будь-яку роботу, заробляв кошти на ліки для мами, ще й усім розказував, для чого так тяжко працює і яка його мама славна і мила.

А ще один син від сумної звістки, як сів біля постелі матусі, так і розтирав сльози по обличчю, жаліючи й плачучи і за матусею, і за собою. І клянучи ту долю, що випала йому.

І тяжко було матері від цього, і розрадила би, але ж сама немічна. І розривається її материнське серце від сліз одного з синів, і радіє від того, що одужує від ліків, зароблених працею іншого. І вдячна Богові за доню, яка доглядає за нею. І побивається за тією донею, яка далеко-далеко: чи не голодна, чи здорова, чи не затяжко працює? І визирає плачучи, коли ж повернеться додому? Чекає щодень. Та не хоче вмирати, не побачивши всіх своїх дітей біля себе. А вже як зберуться вони, рідні, біля неї, то, напевно, й не вмре. Бо ж любов вертає і з того світу!

Буде наша матуся Україна гонорова за своїх дітей, бо вони найкращі в неї.

Ось така приповідка склалась у простої гуцулки з Карпат

Антоніни Спільної

з селища Кути, що на Косівщині

МАТУСЮ РІДНА

ПІСНІ ВОЛІ

З легендарною Славою Стецько, Головою Конгресу Українських Націоналістів, президентом Антибільшовицького Блоку Народів, народним депутатом України трьох скликань я познайомився вже в роки незалежності. А з її "біографом" Тарасом Мигалем життєві "стежки-доріжки" неодноразово сходилися ще в ті часи, коли "на всіх язиках все мовчало". Тоді про життя нашої націоналістичної діаспори можна було (читаючи між рядками) дізнатися лише з "опусів" учнів прісно пам'ятного Ярослава Галана. Підпільне псевдо Ганни - Слави Музики-Стецько було "Муха", і Тарас Мигаль на сторінках своїх рептильок зубоскалив з цього приводу, як тільки міг.

Одного сонячного літнього дня я приніс до редакції львівського письменницького часопису "Дзвін" (він тоді називався "Жовтнем") свої вірші, а Тарас Мигаль – чергового "опуса" про українських "буржуазних" націоналістів та їхніх лідерів. Він ввалився до редакції майже "на чотирьох", обіймаючи грубого портфеля, в якому принадно видзвонювали такі дефіцитні у ті роки пляшки з горілкою та коньяком. "Ромцю, – звернувся Мигаль до Романа Іваничука, – вип'єш зі мною?" "Ні, – відповів йому Іваничук, – НЕ МАЮ ЧАСУ". " А ти, Ромцю?" – звернувся Мигаль до Романа Кудлика. "Я також НЕ МАЮ ЧАСУ,"– відповів Кудлик. Мигаль, заливаючись п'яними слізьми, промовив: "Я знаю, ви зневажаєте мене. Але так мені й треба".
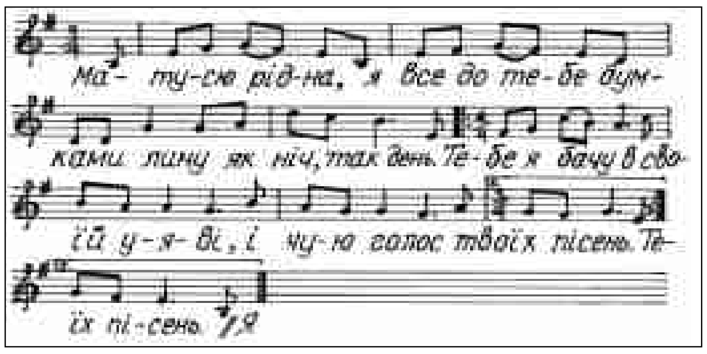
Через півгодини я бачив Мигаля біля входу до кінотеатру "Україна". Він, уже без "течки", вихитувався "на чотирьох" і благав перехожих про допомогу. Та ніхто йому не допоміг. Львів'яни обминали п'яного Мигаля, як обминає плинуча вода корча на своєму шляху...

Хто сьогодні згадує "борця з українським буржуазним націоналізмом" Тараса Мигаля? Хіба що такі ж "борці", як і він. А Славу Стецько знає і шанує не лише Україна, а й всенький цивілізований світ. Вірю, стоятиме вона бронзовочола в Києві. На Аскольдовій Могилі стоятиме, біля церкви святого Миколи Мирлікійського, у якій вона молилася, благала в Бога для України щастя-долі...

Цю повстанську пісню я проніс через усе своє свідоме життя. Навчився її від київського електрика (який згодом став моїм другом, а я – хрещеним батьком його доньки Лесі) Володимира Переденка. І ця пісня допомогла мені "не зійти на пси", як кажуть галичани, і в найчорніші дні мого життя. Я присвячую її світлій пам'ті Слави Стецько і тисяч її перевесниць, невинних жертв злочинного більшовицького режиму.

Микола Литвин

Матусю рідна, я все до тебе
Думками лину вночі і вдень.
Тебе я бачу в своїй уяві
І чую голос твоїх пісень.
Я пам'ятаю ті дні на волі,
Як мої коси чесала ти...
Тепер в темниці всі дні і ночі
Мені ці коси чешуть кати.
Мене, матусю, більш не побачиш.
До шлюбу дружби не поведуть.
Кати червоні мене замучать,
Без труни в землю мя' покладуть.

З МИРУ ПО НИТЦІ

Трішки історії

Які ми були

Мала Азія мала жваві зв'язки з українськими землями. Лев Диякон писав про наших предків: „Нарід нерозважний, войовничий, сильний, нападає на усіх сусідів, - вони ніколи, хоч і переможені, не віддаються в руки ворогів і якщо не сподіваються вирватися, то встромляють собі в нутро меч і тим себе забивають".

Про князя Святослава писав, що він „палкий, сміливий, відважний, діяльний... Середнього зросту, не занадто високий, але й не низький, брови мав густі, очі сині, ніс короткий, борода оголена, з одного боку висів чуб, що означало приналежність до вищого роду; шия здорова, плечі широкі і взагалі дуже добре збудований".

Хто такі опришки?

Назва походить від латинського слова „opressor", що значить нищівник, утискувач і пов'язана з тим, що опришки громили і утискували польську шляхту, католицьких священиків та ченців. Уперше опришків галицького походження згадує документ 1529 р. Рух опришків найбільшого розмаху набув у роки Визвольної війни, коли вони штурмували магнатські і навіть королівські замки, допомагаючи козакам Богдана Хмельницького. Відомий своїми перемогами двотисячний загін опришків під проводом Харачка.

Хто такі гайдамаки?

Гайдамаками (від тюркського „гайде" – чинити свавілля, турбувати) польська шляхта зневажливо називала учасників українського національно-визвольного руху, що розгорнувся на початку XVIII ст. на Волині й Поділлі, а в середині століття охопив Київщину і вилився у грандіозне повстання, що увійшло в історію під назвою „Коліївщина".

Це цікаво

Русалки є одними з найколоритніших персонажів української демонології, усобленням небезпечної водяної стихії. Вони могли допомагати людям, охороняти їх, але й приносити нещастя. Це молоді вродливі дівчата, які живуть на дні річок у чудових кришталевих палацах. Уночі, коли сходить місяць, русалки виходять на берег, розчісують своє довге волосся і водять хороводи. Чудовим співом вони заманюють юнаків та дівчат, затягують їх у воду і залоскочують. Оберегом від русалок слугували хрест та полин.

Русалками ставали молоді дівчата, які втопилися, померли до хрещення чи на русальний великдень – четвер перед Трійцею.

Русалки могли жити також у полях та лісах, де полюбляли гойдатися на гілках дерев.

Ліки під ногами

Шпинат

Зелень шпинату багата на вітаміни, білки, мінеральні солі. Особливої цінності і високої поживності надає рослині вміст заліза, калію, йоду, рослинних жирів та біологічно активних речовин, фолієвої кислоти. Ці компоненти запобігають малокрів'ю. Шпинат використовують при порушенні зросту. Є в ньому речовина, яка регулює роботу шлунка і підшлункової залози. Корисний для живлення нервової системи і тим, хто займається розумовою працею. Але людям із порушенням водно-сольового обміну, з подагрою та з захворюваннями печінки шпинату краще уникати, бо він містить щавелеву кислоту.

Рецепти моєї бабусі

Завиванець

На 400 г яловичини – 75 г білого хліба, 100 г моркви, 2 цибулини, 2 ст. ложки вершкового масла, 1,5 склянки молока, 2 яйця, сіль.

Спочатку готують котлетну масу, кладуть її на мокрий рушник і надають довгастої форми, завтовшки 1,5 см, на середину вздовж кладуть половинки круто зварених яєць, а також тонкий шар підсмаженої моркви, посипають січеною зеленню або підсмаженою ріпчастою цибулею, з'єднують краї рушника і защипають краї завиванця.

Обережно перекладають швом донизу на сковороду, змащують збитим яйцем, наколюють у кількох місцях виделкою, вливають трохи гарячого молока і запікають у духовці 30 хвилин.

Дають прохолонути і ріжуть на шматочки.

Смачно і красиво!

ЩО РОБИТИ, ЯКЩО...

...звільняють з роботи

Стаття 43-46 Конституції говорить:" Кожен має право на працю, що включає можливість заробляти собі на життя працею, яку він вільно обирає або на яку вільно погоджується... Держава створює умови для повного здійснення громадянами права на працю. Громадянам гарантується захист від незаконного звільнення..." Однак, випадки незаконного звільнення працівників з роботи мають місце. Як правило, люди просто не розуміють, за що їх звільнили через брак знань. Маємо надію, що ця стаття допоможе вам запобігти незаконному звільненню.

Підставами припинення трудового договору є:

1) угода сторін;

2) закінчення строку дії угоди, крім випадків, коли трудові відносини фактично тривають і жодна з сторін не поставила вимогу про їх припинення;

3) призов на військову (альтернативну) службу;

4) розірвання трудового договору з ініціативи працівника, з ініціативи власника або на вимогу профспілкового органу;

5) переведення працівника, за його згодою, на інше підприємство, в установу, організацію або перехід на виборну посаду;

6) відмова працівника від переведення на роботу в іншу місцевість разом з підприємством, а також відмова від продовження роботи у зв'язку зі зміною умов праці;

7) набрання законної сили вироку суду, яким працівника засуджено (крім випадків умовного засудження і відстрочки виконання вироку) до позбавлення волі, виправних робіт не за місцем роботи;

8) підстави, передбачені контрактом.

9) направлення працівника за постановою суду до лікувально-трудового профілакторію.

Працівник має право розірвати трудовий договір, попередивши про це власника письмово за два тижні. Якщо заява працівника про звільнення з роботи за власним бажанням зумовлена неможливістю продовжувати роботу (переїзд на нове місце проживання; переведення чоловіка або дружини на роботу в іншу місцевість; вступ до навчального закладу; неможливість проживання у даній місцевості, підтверджена медичним висновком; вагітність; догляд за дитиною до 14 років або дитиною-інвалідом; догляд за хворим членом сім'ї відповідно до медичного висновку або інвалідом I групи; вихід на пенсію; прийняття на роботу за конкурсом, а також з інших поважних причин), власник повинен розірвати трудовий договір у строк, про який просить працівник.

Якщо працівник після закінчення строку попередження про звільнення не залишив роботи і не вимагає розірвання трудового договору, власник не вправі звільнити його за поданою раніше заявою, крім випадків, коли на його місце запрошено іншого працівника, якому відповідно до законодавства не може бути відмовлено в укладенні трудового договору.

Працівник має розірвати трудовий договір за власним бажанням, якщо власник не виконує законодавства про працю, умов колективного чи трудового договору.

Трудовий договір може бути розірваний власником у випадках:

1) ліквідації, банкрутства або перепрофілювання підприємства, скорочення чисельності або штату працівників;

2) виявленої невідповідності працівника займаній посаді або виконуваній роботі внаслідок недостатньої кваліфікації або стану здоров'я, які перешкоджають продовженню даної роботи (ця умова не діє, якщо керівник знав про вашу можливу невідповідність, коли приймав вас на роботу);

3) систематичного невиконання працівником без поважних причин обов'язків трудового договору або правил внутрішнього трудового розпорядку, якщо до працівника застосовувалися заходи дисциплінарного чи громадського стягнення;

4) прогулу (відсутності на роботі більше трьох годин протягом робочого дня) без поважних причин;

5) нез'явлення на роботу протягом більш як чотирьох місяців поспіль внаслідок тимчасової непрацездатності (для хворих на туберкульоз – 12 місяців), окрім відпустки по вагітності і пологах. За працівниками, які втратили працездатність у зв'язку з трудовим каліцтвом або професійним захворюванням, посада зберігається до відновлення працездатності або встановлення інвалідності;

6) поновлення на роботі працівника, який раніше виконував цю роботу;

7) появи на роботі в нетверезому стані, у стані наркотичного чи токсичного сп'яніння (Це слід засвідчити шляхом складання акта довільної форми, в якому зазначити всі зовнішні ознаки нетверезого стану. Акт мають підписати свідки, які в разі оскарження працівником рішення про звільнення у суді даватимуть свідчення);

8) розкрадання майна власника, встановлене вироком суду, що набрав законної сили, чи постановою органу, що наклав адміністративне стягнення.

У разі зміни власника підприємства, а також у разі його реорганізації чи перепідпорядкованості, дія трудового договору триває.

Детальніше: Кодекс законів про працю.

Підле вбивство в Парижі

Президент і Головний Отаман війська УНР, провідник українського визвольного руху Симон Петлюра став жертвою підлого вбивства серед білого дня на вулиці Парижа. Його, самотнього й безоружного підстеріг убивця-терорист. Сталося це 25-го травня 1926 р.

У той день через хворобу дружини С. Петлюра вийшов з квартири один і пішов до ресторану Шартьє. Охорони не мав, бо до неї завжди ставився байдуже. Пройшовши кілька кроків, спинився біля книгарні Шібер, що на розі вул. Расіна і бульвару Сен-Мішель. У цю хвилину до нього підійшов суб'єкт, назвав Симона Васильовича на ім'я, а коли той повернувся обличчям, вихопив з кишені зброю і почав стріляти. Петлюра упав. Стрілянина продовжувалась у лежачого. Друга куля попала в підборіддя з правого боку, зробивши поверхневу рану, третя і четверта вдарили в живіт, пробили тіло наскрізь і вийшли з лівого боку. Хоч ці дві кулі тяжко поранили, але не вони заподіяли смерть, - смертельним виявився п'ятий постріл, коли куля вдарила в груди, пробила ліву легеню, серце й вийшла на рівні останнього міжребер'я. Шоста й сьома кулі попали в брук. Далі зброя засіклася і восьмого, останнього пострілу не сталося.

Агент поліції, який прибіг на постріли, відібрав у вбивці зброю, а перехожі кинулися на вбивцю та почали його бити. Лише за допомогою прибулої поліції вдалося вирвати терориста з рук розлючених парижан і забрати в комісаріат поліції. Непритомного Петлюру було відвезено до шпиталю, де він, не приходячи до пам'яті, упокоївся.

Звістка про паризьку трагедію блискавкою облетіла світ. По всій Європі, в Америці та в Азії – скрізь, де була українська еміграція, відбувалися жалобні походи й панахиди. Всі політичні течії, навіть ті, які не поділяли ідеологічних поглядів загиблого, засуджували це ганебне вбивство і вимагали суду й кари над убивцею. Тільки „ліва" французька преса і російська білоемігрантська були переповнені наклепами й ненавистю до українського руху й до С. Петлюри.

Хто ж виконав цей акт політичного терору проти одного з чільних українських політиків. На першому допиті в поліції вбивця заявив, що звуть його Самуїл (Шелом) Шварцбарт, що він є громадянином Франції єврейської національності. С. В. Петлюру він убив, бажаючи помститися, мовляв, за єврейські погроми в Україні 1919-1920 рр.

У ході слідства з'ясувалося, що С. Шварцбарт народився у 1886 році в Смоленську, в Росії. Виріс в Україні, в Балті, куди його батьки переїхали із Смоленська. В 1905 р. нелегально проник до Австро-Угорщини. У віці 22 роки був уперше заарештований у Відні під час спроби пограбувати магазин. За це дістав 4 місяці каторжної тюрми, яку й відбув. Після виходу з в'язниці у 1909 р. знову спійманий поліцією, вже у Будапешті, теж за спробу крадіжки. Висланий з Австрії. Опинився у Франції. Восени 1917 р. Шварцбарт виїхав до Росії, назвавшись „політичним російським емігрантом", вступив у Червону армію. Якийсь час був на чолі особого відділу, що чинив екзекуції над селянами. 1920 р. повернувся до Парижа і відкрив магазин годинників, який невдовзі став «явочною квартирою» для паризьких комуністів та анархістів. За свого його вважали і місцеві сіоністи.

Хаотична стрілянина в жертву, та ще й в лежачого, характеризує вбивцю, як огидного боягуза. Так міг чинити лише найбрудніший кримінальний злочинець. Та французька Феміда думала по-іншому. Суд над вбивцею С. Петлюри перетворився на політичний фарс, в ході якого поміняно місцями вбивцю і жертву, а українську політичну еміграцію затавровано як патологічних антисемітів.

Захищав підсудного Паризький комітет оборони Шварцбарта, де провідну роль відігравали: Грінберг, Гольдштейн, Сліозберг, Моцкін, Тьомкін та інші. Адвокатом був французський єврей, відомий діяч комуністичного інтернаціоналу і керівник французької комуністичної партії М. Торез. Вони оголосили злодія і вбивцю Шварцбарта єврейським національним героєм, справедливим месником за єврейські кривди. Загиблого ж Петлюру звинувачено в тому, що він наказував робити погроми, що вся армія українська і цілий український народ – погромники. Внаслідок різноманітних процедурних крутійств не було вислухано більшості свідків української сторони, а причетність до вбивства ГПУ СССР взагалі не розглядалася.

В результаті, всупереч фактам, під пресом антиукраїнської істерії французький суд виправдав Шварцбарта, стягнувши з нього лише символічний штраф „за забруднення тротуару". Так судді кваліфікували вбивство керівника еміграційного уряду Української Народної Республіки Симона Петлюри.

На тому глум і наруга над справедливістю не закінчилися. У міжвоєнній Лізі Народів, попередниці ООН, існувала установа для „захисту прав людини", яку гаряче підтримували якраз окупанти української землі і поневолювачі українського народу – Польща й Росія. В тій установі був єврейський відділ Захисту прав людини, в якому провідне місце знайшлося для убивці Шльоми Шварцбарта, того, хто відкрив ганебний для Європи перелік убивств українських політиків в еміграції, зокрема Євгена Коновальця, Льва Ребета, Степана Бандери та інших. Непокаране зло породило нове зло.

Зганьблене правосуддя вимагає очищення. Стійкі антиукраїнські стереотипи, закладені у свідомість європейського політикуму Паризьким процесом 1927 р., і далі шкодять міжнародному іміджу України та діють на руку ворожим силам, які прагнуть знищити незалежність України.

Тому потрібно ініціювати перегляд матеріалів судового процесу над вбивцею Симона Петлюри і домагатися скасування незаконного рішення. Давність справи не повинна братися до уваги. Такі прецеденти юридична практика має. Справою має зайнятися керівництво нинішньої України, якому 24 серпня 1992 р. Державний Центр Української Народної Республіки в еміграції склав свої повноваження. Не повинні стояти осторонь і громадські об'єднання українських юристів, політичні партії та організації, депутатський корпус. Зрештою, і громадські об'єднання національних меншин в Україні, які мають бути вдячними нам за наданий їм притулок і нашу гостинність.

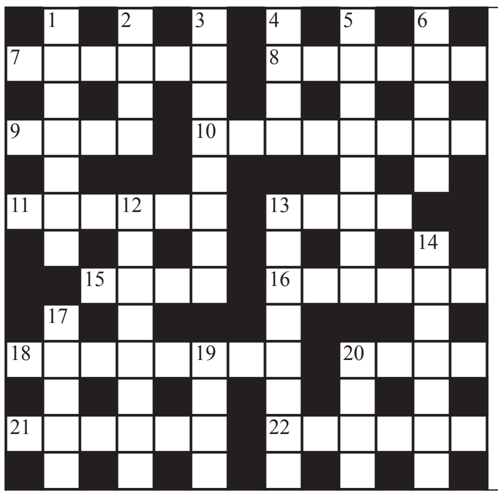
Треба також дати місту Торез, що на Донбасі, іншу назву, гідну української землі. Негоже, коли в Україні увічнюють імена тих, хто захищав убивць героїв-українців.

Петлюра писав, що шлях кожної нації густо кропиться кров'ю. Кров'ю ворожою і рідною. Кров, пролита задля величної мети, не засихає. Тепло її гріє душу нації, відіграє роль непокоючого, тривожного ферменту, що нагадує про нескінчене і кличе до продовження розпочатого.

Дмитро Грицай

Календар українського націоналіста

25 травня 1926 р. - загинув у Парижі від рук більшовицького агента Шварцбарта Голова Директорії Української Народної Республіки, Головний Отаман військ УНР Симон Петлюра.
25 травня 1936 р. - розпочався львівський процес Степана Бандери.
25-26 травня 1648 р. - перемога військ Богдана Хмельницького над поляками під Корсунем.
25 травня 1940 р. - утворено в США Український Конґресовий Комітет Америки (УККА).
26 травня 1944р. - загинув Михайло Палідович-Карпатський - головний редактор журналу "Ідея і чин".
27 травня 1722 р. - указ про Малоросійську Колеґію в Україні.
28 травня 2000 р. – загинув від рук москалів український митець Ігор Білозір.
28 травня 1916 р. - помер Іван Франко.
28 травня 1934 р. - помер гравер, поет і друкар Степан Беринда.
29 травня 1878 р. - народився Петро Карманський - поет-модерніст, перекладач "Божественної комедії" Данте.
29 травня 1952 р. - помер ген.-пор. армії УНР Михайло Омелянович-Павленко.
30 травня 1876 р. – «Ємський указ» російського уряду про заборону українського слова.
30 травня 1887 р. - народився видатний скульптор Олександр Архипенко.
31 травня 1223 р. - перший бій княжих військ із татарами над річкою Калкою.

ХРЕСТІВКА

Горизонтально: 7. Збірка поезій Т. Шевченка. 8. Лісопильна фабрика. 9. Півострів на півдні України. 10. Театр Л. Курбаса. 11. Місто, що на р. Прут. 13. Військова одиниця. 15. Південнокримський порт. 16.Країна, що цього року вступила до ЄС. 18. Укр. товариство. 20. Чарівники. 21. Частина віршованого твору. 22. Наприклад, реєстрові.

Вертикально: 1. Твір Л. Українки 2. Місто Харківської області. 3. Визначний український байкар. 4. Права притока Прип'яті. 5. Новонавернений. 6. Ім'я поета Филиповича. 12. Прилад для обстеження космосу. 13. Опера М. Лисенка. 14. Збірка поезій Л. Українки. 17. Українські Термопіли. 19. Ім'я письменника Багряного. 20. Наприклад, Мельпомена.

Відповіді до хрестівки з №18

Горизонтально: 7. Колиба. 8. Злодій. 9. Базар. 10. Лісовик. 11. Син. 12. Іван Гус. 14. Поділ. 17. Хміль. 19. Козачка. 21. Буг. 22. Адвокат. 24. Слово. 27. Високі. 28. Довбуш. **Вертикально:** 1. Почаїв. 2. Зима. 3. Пан. 4. Дзвін. 5. Чоло. 6. Зініці. 10. Лис. 11. СУМ. 13. Ніл. 15. Ока. 16. Бог. 18. Мудрий. 19. Кут. 20. Ковжин. 21. Бабій. 23. Обоз. 25. Леви. 26. Ода.

Перестало битися серце голови Донецького обласного відділення ветеранів, активного члена Товариства політв'язнів і репресованих **Івана Федоровича Дробитька.** Він пройшов усі страхіття більшовицького ГУЛАГу на Колимі за любов до України, за неприйняття брехливої комуністичної ідеології і тоталітарної системи.

Іван Федорович все своє життя боровся за право свого народу бути господарем на своїй землі, брав активну участь у всіх заходах опозиційних до антинародної влади сил.

Вірний син України знайшов вічний спокій у Донецькій землі. Хай вона буде йому пухом. Вічна йому пам'ять!

Від Всеукраїнського об'єднання ветеранів -
***Ігор Юхновський**, народний депутат України.*
*Від Донецьких обласних організацій – **В. Прокопчук, С. Колісник, А. Герасимчук, Є.Ратнікова, М. Тищенко, Л. Огнєва, Г. Авілов, М. Олійник***

Шеф-редактор **Олексій Івченко**
Видавець **Конгрес Українських Націоналістів**
Засновник **Степан Брацюнь**
Редакційна колегія **Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Степан Семенюк**

Адреса редакції: **01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м. Київ; тел./факс (044)229-78-08**
e-mail: nacija@mail333.com
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: **01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61**
Головний редактор **Микола Гук**

Реєстраційне свідоцтво:
Серія **КВ №7970** видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: **09715**
Банківські реквізити: **СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776**

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видруковано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №304
Наклад 60000 примірників
Ціна договірна

НАЦІЯ і ДЕРЖАВА **Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!**

НАШІ КОРПУНКТИ

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Коров'яковський Анатолій	(05693) 7-59-76
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 22-56-09
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Лупаков Євген	(044) 253-32-30, (8-067) 769-47-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-59-76
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 2-39-35, 2-40-97
Львів	Вовк Михайло	(0322) 35-12-48
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Карнаух Олександр	(0532) 58-86-51
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Манжела Борис	(0542) 22-73-78
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 22-01-71
Харків	Дяків Богдан	(0572) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 29-57-78
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 6-95-85
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лупул Іван	(0372) 54-42-88
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81